

og større, og Banken maaske insolvent; derfor burde der være et Middel for Administrationen til at gribe ind i saadanne Tilfælde. Det er imidlertid noget helt andet end det, der staar i § 10. Paa dette Punkt er Sparekasselovforslaget bedre, og jeg skal derfor henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa, om det ikke var bedre at redigere denne § 10 paa en lignende Maade som den tilsvarende Paragraf i Sparekasseloven, der er adskillig forstandigere, men ganske vist burde den da ændres noget efter Bankernes specielle Forhold.

I Slutningen af § 13 er der ogsaa en meget betænkelig Bestemmelse, nemlig denne, at ikke alene naar en Bankdirektør eller et Bestyrelsesmedlem gør sig skyldig i Besvigelser, men ogsaa naar han gør sig skyldig i grov Uagtsomhed, kan han uden videre afskediges af Handelsministeren. Det maa jo erkendes, at grov Uagtsomhed er et meget elastisk Begreb, og derved er der aabnet en meget slem Mulighed for Vilkaarlighed fra Administrationens Side. Nu tvivler jeg ikke om, at vor nuværende sagkyndige og humane Handelsminister ikke uden videre vil afskedige en Bankdirektør, fordi han har gjort sig skyldig i grov Uagtsomhed, men det er en farlig Bestemmelse, og jeg synes, at denne Paragraf burde omredigeres, i alt Fald saaledes, at Bankdirektører og Bestyrelsesmedlemmer har Domstolens Beskyttelse, at de kunde tiltales ved Domstolene for grov Uagtsomhed, og at kun Domstolene kunde afskedige dem.

Paa disse 3 Punkter mener jeg altsaa, at Forslaget er for skrap, men saa er der til Gængæld et Hovedpunkt, paa hvilket jeg mener, det har været for lemfældigt; det er det, som omhandler Forholdet mellem Banker og Sparekasser, som vedrører de Banker, der tillige er Sparekasser. Med Hensyn til dette Spørgsmaal, Forholdet mellem Banker og Sparekasser, synes Forslaget kun eller i alt Fald fornemmelig at have tænkt paa at skaffe Sikkerhed for Indskyderne, og i saa Henseende er Forslaget heldigt, for der er ikke Tvivl om, at der ved de foreslaaede Bestemmelser er skaffet Indskyderne tilstrækkelig Sikkerhed i disse Banker og Sparekasser, men det er ikke Hovedsagen. Hovedprincippet i denne Sag er et andet. Det er dette, at Bankerne ved Hjælp af deres Sparekasseafdelinger ligesom kan suge til sig de Midler, som ude omkring i Landet er opsamlede af de brede Lag, trække disse Midler til sig og anvende dem som Driftskapital i Forretningslivet. Men det er slet ikke Meningen med

disse Opsparinger, og det er slet ikke det Sted, hvor der er mest Trang til dem, de hører hjemme ude i Landet i de smaa Institutter, i de smaa Sparekasser og lignende. Der blev i de foregaaende Møder med Hensyn til Sparekasseloven gjort den Bemærkning fra forskellige Sider angaaende de smaa Kasser, at den ideelle Ordning var at have Statssparekasser, som man har det i flere Lande, og at man skulde have Postsparekasser. Ja, naar man alene tænker paa Indskydernes Sikkerhed, saa er Stats- og Postsparekasser det bedste, men de har netop den Ulempe, som ogsaa de forenede Banker og Sparekasser har, at de centraliserer Kapitalen for meget. Postsparekasserne drager Kapitalerne fra alle de smaa Aarer omkring i Samfundslegemet og centraliserer dem i Hovedstaden, og selv om Hovedstaden atter kan kaste dem ud i Landet, saa er det dog paa anden Haand, og der mangler ved Anbringelsen det Personalkendskab og de personale Interesser, der findes ude i Landet i de smaa Sognekasser og andre Steder. Derfor finder jeg saa langt fra Ordningen med Postsparekasser ideel, at jeg vilde anse den for meget uheldig netop ud fra det Syn, jeg har paa Banker, der er forbundne med Sparekasser, at det ikke alene er Sikkerheden, det kommer an paa for Indskyderne, for den er god nok, men at det kommer an paa ikke derigennem at faa Kapitalen centraliseret mere end nødvendigt. Kapitalen har forud en tilstrækkelig Tendens til at centralisere sig paa de store Pladser, og man bør ikke paa kunstig Maade befordre denne mindre heldige Tendens. Der gives jo forskellige Midler, hvorved Hensigten netop kan opnaas, navnlig blev der af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes) i de foregaaende Møder nævnt forskellige Midler, som det forekommer mig viser den rette Vej, og jeg vil henstille til det eventuelle Udvalg at tage disse det ærede Medlems Forslag op til nærmere Overvejelse.

Det blev sagt af den højtærede Indenrigsminister, at det vilde være en betænkelig Uret mod disse Banker, som i lang Tid har haft Ret til at have Sparekasse, nu at forbyde dem det. Jeg kan ikke indse, at denne Betragtning er rigtig. Det maa jo nemlig ikke glemmes, at det ikke er Sparekasserne, men Bankerne, som har taget det første Skridt. Det var Bankerne, som den Gang foretog det Overgreb mod Sparekasserne at benytte sig af det gamle Sparekassenavn — hvorigennem Sparekasserne i et halvt Aarhundrede